

Dopis od Preláta (březen 2008)

Březnový pastýřský list biskupa Echevarrúi se soustředí na pokračování postní doby. V blízkosti Velikonoc nás Prelát vyzývá milovat Boha a bližní s větším odhodláním, jako atleti, kteří již vidí blízký cíl.

09.03.2008

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Před dvěma týdny jsem měl to potěšení strávit dvacet čtyři hodin v

Holandsku. Jako vždy za to velmi děkuji Pánu, neboť při těchto krátkých cestách – stejně jako při jiných, delších –, je mocně znát jednota Díla: být ono *jedno srdce a jedna duše*^[1], a přesto každý jiný. Náš Otec, který se za tuto různorodost modlil od samého začátku, vzdával vroucí díky při pohledu na to, jak se tato různost uskutečňuje a vytváří cestu k ještě silnější a radostnější jednotě.

Jsme již blízko Svatého týdne a Velikonoc. Uběhla polovina postní doby a je třeba, abychom přidali do kroku. Při sportovních závodech znásobují sportovci před cílem své úsilí. Pokud až do teď své síly šetřili, nyní je velkoryse vydávají v naději, že se dobře umístí, či dokonce závod vyhrají. Občas myslím na to, že čas utíká rychleji, než naše touha po svatosti a po obrácení a že by to tak být nemělo, neboť bychom měli kráčet Božím krokem.

Počínejme si stejně jako ti sportovci. Co jiného jsou tyto týdny než trénink, abychom dorazili k velikonočnímu Triduu dobře očištěni, trénink, který je pro nás novou možností zúčastnit se důvěrněji Kristova vítězství nad hříchem a smrtí? Tuto známou metaforu o sportu, vzdáleně příbuznou listům svatého Pavla[2], obšírně rozvinuli církevní Otcové. Všimněte si, jak se vyjadřuje například svatý Lev Veliký. Povzbuzuje křesťany k tomu, aby znásobili své úsilí o „získání palmy vítězství v běhu na duchovním stadiónu“[3] a předkládá důvod, proč se máme v těchto týdnech více snažit: „Nikdo z nás není tak dokonalý a tak svatý, aby nemohl být ještě lepší a svatější. Běžme tedy všichni společně bez ohledu na hodnosti a zásluhy s živou dychtivostí dostat se z místa, kde jsme, až tam, kam jsme ještě nedorazili“[4].

Minulý měsíc jsem vám navrhl, abyste dbali zvláště na ducha umrtvování a pokání. Dnes bych se rád zastavil u konání hmotných a duchovních skutků milosrdenství, které také klade postní doba velmi do popředí. Ve svém letošním poselství k postní době se svatý Otec zaměřil na almužnu a upozornil na to, že tento úkon lásky kromě toho, že pomáhá potřebným, je také asketickým cvičením, které pomáhá udržet duši osvobozenou od závislosti na hmotných dobrech[5].

Když přicházíme na pomoc nuzným, plníme podmínky, které nám uložil Ježíš Kristus v evangeliu[6]. Stáváme se tak více podobnými Pánu, který přišel na zem, aby osvobodil lidi z jejich bídy a především z hříchu. Zároveň konáme službu Ježíši, který se rozhodl ztotožnit se svými nejmenšími bratry: *neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na*

cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně[7].

Ve světle těchto Pánových slov pozorujeme, že skutky lásky a konkrétně almužna přesahují čistě materiální dimenzi a ukazují se především jako projev lásky, kterou nás miluje sám Bůh: **pokaždé, když se z lásky k Bohu dělíme o svá dobra s potřebnými bližními, zakoušíme, že plnost života pochází z lásky. Všechno se k nám vrací jako požehnání pokoje, vnitřní spokojenosti a radosti[8].**

Praktikujme tedy každý podle svých možností tento skutek lásky. Má hluboké kořeny v evangeliu a Pán ho spojil se zvláštními duchovními plody pro toho, kdo ho uskutečňuje, protože *láska přikrývá všechny hříchy[9]*; a všem je nám velmi zapotřebí Božího odpuštění.

Je jasné a církev to vždy tak chápala, že láska k bližnímu se nemůže omezovat pouze na materiální oblast. Ve skutečnosti je mnoho lidí chudých ne na ekonomické prostředky, ale na přátelství a lásku; pohybují se ve smutné osamocenosti nebo obklopeni chladem lhostejnosti. Z toho pohledu lze dobře porozumět tomu, co neustále hlásal svatý Josemaría: ***křesťanská láska nespočívá jen v „dávání“, ale i v „porozumění“[10]***. Tato duchovní zásada má bohaté použití v běžném životě a vždy bude velmi aktuální.

I kdyby se díky sociálnímu pokroku dosáhlo uspokojení všech naléhavých fyzických potřeb člověka – výživy, oblečení, bydlení, zdravotní péče atd. –, nikdy nebude možné vyřešit vnitřní nedostatek soucitu, pochopení, odpuštění, přijetí, které tolik lidí zakouší. Zatímco to první připouští plánování ze strany státu, to druhé se vztahuje k vnitřní oblasti

každého člověka, kde jsou lidské vztahy nenahraditelné. Zde máme my křesťané velký úkol přinést druhým útěchu lásky Kristovy.

Lásky – *caritas* – bude vždy potřeba, a to i v nejspravedlivější společnosti, napsal svatý Otec ve své první encyklice. **Neexistuje žádné spravedlivé státní uspořádání, jemuž by se podařilo to, aby služba lásky byla zbytečná. Ten, kdo se chce zbavit lásky, směřuje k tomu, že se zbaví člověka jakožto člověka. Vždy bude existovat utrpení, které volá po útěše a pomoci. Vždy bude existovat osamocenost. Vždy se budou vyskytovat také situace materiálního nedostatku, v nichž je nezbytná pomoc jako výraz konkrétní lásky k bližnímu. Stát, který se chce starat o všechno a který všechno pohlcuje do sebe, se v posledním důsledku stává byrokratickou institucí, která není**

s to zajistit to nejdůležitější, co trpící člověk a každý člověk potřebuje, tedy osobní láskyplnou pomoc[11].

Uvědomíme si to při pozorné četbě evangelia. Je jisté, že se Ježíš stará o zástupy, které nemají co jíst, o nemocné, kteří jsou mu představováni, aby je uzdravil, o davy toužící po spasitelském učení[12]... Zrovna tak se ale zajímá o jednotlivé osoby: přijme malomocného, který se vrhá na kolena k jeho nohám a prosí o uzdravení; hovoří o samotě s Nikodémem, který hledá pravdu; dlouho rozmlouvá se Samaritánkou u studně v Sycharu, aby ji obrátil; přijímá kající hříšníci v domě farizea a vylévá ze své duše Boží odpuštění[13]...

O prvních křesťanech se s obdivem říkalo: *pohledte, jak se milují[14]!*
Tato chvála našich prvních bratří ve

víře by měla zaznít i nyní, kdekoliv se nachází Mistrův učedník. Velmi aktuální jsou slova svatého Josemaríi: ***jestliže cítíš, že si nyní i ve svém denním životě tuto chválu nezasloužíš, že tvé srdce nereaguje na Boží požadavky, jak by mělo, snaž se to napravit. Přijmi výzvu svatého Pavla: Prokazujte dobro všem, ale zvláště těm, kdo vírou patří s námi do stejné rodiny (Gal 6,10), těm, kdo patří k mystickému Tělu Kristovu[15], proto, pokračoval náš Otec, hlavním apoštolátem, který bychom my křesťané měli konat, bychom měli přispívat k tomu, aby v církvi vládlo ovzduší pravé lásky, a tak abychom vydávali nejlepší svědectví víry. Když se opravdově nemilujeme, když mezi námi dochází k útokům, pomlouvám a roztržkám, kdo bude přitahován těmi, kteří tvrdí, že hlásají dobrou zprávu evangelia[16]?***

15. března oslavíme, tento rok liturgicky dříve, slavnost svatého Josefa, protože 19. března je středa Svatého týdne. Život tohoto patriarchy, plně zasvěceného péči o Ježíše a Marii, k nám promlouvá o lásce dovedené až k naprostému zapomenutí na sebe. Až budeme 19. března obnovovat svou odevzdanost Bohu, pohledme na příklad tohoto spravedlivého muže a zamysleme se s úžasem nad slovy svatého Jana, že láska k Bohu se projevuje v konkrétní lásce k bližnímu. *Z toho jsme poznali Lásku: že Kristus za nás položil svůj život. Také my jsme povinni položit život za své bratry. Jestliže má někdo majetek a vidí, že jeho bratr je v nouzi, ale zavře před ním svoje srdce – jak v něm může zůstat Boží láska? Děti, nemilujme jen slovem a jazykem, ale činem a doopravdy[17].*

Ve svém poselství pro postní dobu připomíná svatý Otec vdovu, která

vhazuje několik mincí do chrámové pokladny. Této chudé ženě se dostane od Ježíše pochvaly za její velkorysost: obětovala všechno, co měla. Benedikt XVI. předkládá při uvažování nad tímto historickým skutkem, zasazeným do dnů předcházejících umučení a smrti Páně, největšího projevu Boží lásky, jasné poučení: **v Ježíšově škole se můžeme učit, jak ze svého života činit dar. Tím, že ho napodobujeme, roste naše připravenost dávat nejen ze svého majetku, nýbrž spíše sebe samé. Není snad celé evangelium shrnuto v jediném přikázání lásky? Praktikování almužny v postní době se tedy stává prostředkem k prohloubení našeho křesťanského povolání. Když se křesťan dává nezištně, svědčí o tom, že nikoli materiální bohatství, nýbrž láska diktuje zákony existence[18].**

Modlím se za to, aby nás zbožná účast na liturgických obřadech

svatého Tridua pohnula na jedné straně k obnovení bolesti nad našimi hříchy, které byly příčinou Pánova umučení; na straně druhé, aby posílila naši lásku a vděčnost vůči Bohu, a abychom se stále více snažili sloužit v materiálních a duchovních potřebách lidem, které nám Pán posílá do cesty. Předsevzal sis, jak budeš v těchto dnech doprovázet Ježíše? Živíš v sobě zájem o to, abys neztratil ani jedno z Mistrových gest, abys bděl u jeho svatých ostatků s něžnou modlitbou a se zadostiučiněním, jež jsou dvěma způsoby, jak milovat?

Kromě těchto dvou liturgických slavností máme v březnu ještě další památky. 11. března je výročí narození milovaného dona Álvara; 23. března pak výročí jeho odchodu do nebeského domova před čtrnácti lety. Ve dnech předcházejících své smrti se procházel ve stopách Pána po Svaté zemi a zanechal nám tak

úžasný příklad zbožnosti. Prosme Boha, aby nám všem udělil tak velikou věrnost duchu Díla, jako je ta, která září v životě tohoto věrného Otce a pastýře Opus Dei.

Nemohu přejít, že 19. března uplyne 25 let od vyhlášení papežské buly, jíž bylo zřízeno Opus Dei jako osobní prelatura. Stačí vrhnout pohled na uplynulé čtvrtstoletí, abychom objevili – a to nevíme všechno! – tolik důvodů, proč vzdávat díky Nejsvětější Trojici. Snažme se pečovat o Dílo, děti moje a opakujme často střelnou modlitbu svatého Josemaríi, doplněnou jeho prvním nástupcem: *Cor Mariae dulcissimum, iter para et serva tutum!* A budme vděční Božímu služebníku Janu Pavlu II. za to, že byl poslušným nástrojem v Pánových rukách. Náš Otec přinášel tento úmysl každý den na mši a tak je logické, abychom se i my připojili k jeho eucharistické zbožnosti a využili také výročí jeho

kněžského svěcení, které je 28.
března.

Dnes jsem skončil svá duchovní
cvičení. Prosím vás, abyste mne
podporovali svými modlitbami,
abych se i já v této postní době zcela
obrátil a byl o velikonočních svátcích
dobře očištěný a velmi zapálený
láskou k Bohu, k mým dcerám a
synům a ke všem duším.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. března 2008.

[1] *Sk* 4, 32 (Vlg).

[2] srov. 1 *Kor* 9, 24-27; *Flp* 3, 12-14.

[3] Svatý Lev Veliký, *Kázání 7 o postní době*. [4] Svatý Lev Veliký, *Kázání 2 o*

postní době. [5] srov. Benedikt XVI., *Poselství k postní době 2008*, 30.10.2007, č.1.

[6] srov. *Mt* 6, 2-4.

[7] *Mt* 25, 35-36.

[8] Benedikt XVI., *Poselství k postní době 2008*, 30.10.2007, č.4.

[9] 1. *Petr* 4,8.

[10] Svatý Josemaría, *Cesta*, č. 463.

[11] Benedikt XVI., Encyklika *Deus caritas est*, 25.12.2005, č. 28.

[12] srov. *Mt* 14, 13-21; *Mk* 1, 24-32; *Mk* 6, 33-34.

[13] srov. *Mt* 8, 1-4; *Jan* 3, 1-21; *Jan* 4, 7-30; *Lk* 7, 36-50.

[14] Tertulián, *Apologetiko* 39.

[15] Svatý Josemaría, *Boží přátelé*, č. 225.

[16] *Tamtéž*, č. 226.

[17] 1. *Jan* 3, 16-18.

[18] Benedikt XVI., *Poselství k postní době 2008*, 30.10.2007, č. 5.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-brezen-2008/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-brezen-2008/)
(05.08.2025)